

det overtræder dets Love, skal han staa til Ansvar derfor, og man kan ikke tage den Undskyldning for gode Varer, at han kommer og siger: Det var i god Tro; jeg handlede saaledes. Seg, tør dog sætte min Paastrand overfor det ærede Mindretals, at Staten ikke vil kunne vedkende sig, at Borgerne overtræde dens Love, naar de sige, at de gjøre det i god Tro. Det ærede Medlem er ogsaa, synes jeg, kommen til at ville gjøre Løser; jeg kan virkelig ikke forstaa hans Optræden stort anderledes, idet han gav en længere Udvikling, for at overbevise os om, at Domstolene slet ikke have nødig at tage Hensyn til Folkethingets Meninger. Seg, troede virkelig ikke, at det ærede Medlem kunde antage os, for at være saa enfoldige, at vi paa nogen mulig Maade skulde tro, at Domstolene vare pligtige at tage Hensyn til vore Meninger; men jeg antager, som sagt, at han har udtrykt sig saa stærkt, fordi han vil spøge Lidt, med os derom; thi fra min Side foreligger der virkelig ikke det Mindste, der kunde give det ærede Medlem Anledning til at søge at bevise dette. Det er Noget, der jo hevise sig selv uden Videre, og de, der ville paastaa det Modsatte, ville vistnok Alle være enige i, ere modne til Bidstrup. Grundlovens § 73 siger jo udtrykkelig, at Domstolene ikke maa tage Hensyn til Nogens Mening — heller ikke til Folkethingets Mening. Nei, de maa ikke tage Hensyn til nogen anden Mening, men kun til deres egen gode samvittighedsfulde Fortolkning af Landets Love; dette er jo Noget, vi Alle vide. Det ærede Medlem var endog meget nær ved at mene, at vi her stillede os modsat Landstinget, thi han udtalte, at dersom Landstinget vilde vedtage en anden Resolution — og saa nævnte han en, om hvilken jeg mener, at han selv vilde anse det for høist urimeligt, om Landstinget vilde vedtage den; men Ingen, der kjender Landstinget, vil antage, at dette Thing vilde vedtage en saadan Beslutning. Seg, vilde ikke driste mig til at antyde det Allerfjerneste i denne Henseende, Landstinget vilde aldrig tænke paa at komme med en saadan Resolution, men ethvert Thing har Ret til at udtale sin Mening enten gennem en Dagsorden eller en Beslutning, og naar det

ærede Medlem siger, at man vilde udsætte sig for en Kritik af det ene Thing overfor det andet, saa siger jeg: nei, det ærede Medlem tager feil; det er ikke nogen juridisk Svæstion, der her er Tale om, det er en politisk eller en parlamentarisk Svæstion. Der er ikke Tale om, at det ene Thing har Ret til at kritisere Beslutninger, der udelukkende ligge under det andet, det vilde ethvert Things Formand vel vide at forhindre, det kan slet ikke ske. De enkelte Medlemmer, havesom Medlemmer og Borgere i det Hele taget Ret til at kritisere hverandre, det ene Things Medlemmer kunne privat kritisere Medlemmerne af det andet Thing; men det er en rent utænkelig Ting, at det ene Thing kunde komme til at kritisere en Beslutning, som det andet har taget paa sit eget Omraade. — Efterat Forslaget til Dagsordenen er forkastet, skal jeg ikke komme tilbage til denne, skjøndt der kunde være Udstilligt at sige derom. Seg, vil blot sige, at det forekommer mig, at den ærede Forslagsstiller i den midterste Del af Forslaget til Dagsordenen gjør sig skyldig i den samme Feil, som han beskylde os for, idet han ogsaa der udtaler en bestemt Mening. — Seg tilraader saaledes at vedtage det Underændringsforslag, jeg har stillet til Udvalgets Flertals Forslag under Nr. 2, og derefter selve dette Forslag. Det Forslag, der foreligger under Nr. 1, tror jeg, at Enhver vil se er stillet for at undgaa en Misforstaaelse, som jeg er det ærede Mindretal overordentlig taknemmelig for, at han har gjort opmærksom paa, saa at vi itide ere komne til at rette den. Hvad derimod angaar Forandringen i det tredje Punkt, saa er den jo fremkommen derved, at jeg, da jeg skrev mit Forslag til Beslutning, gik ud fra, at der forelaa flere Resolutioner fra Indenrigsministeriet, senere end den af 1863, som jeg fremdrog ved 1ste Behandling, og at det var disse Resolutioner, man maatte gaa ind på; men, da det er oplyst af den høitærede Indenrigsminister, at der ikke foreligger saadanne senere Resolutioner, er det en Selvfølge, at det tredje Punkt ikke kunde bibeholdes i den Skikkelse, hvori det foreligger. Da saadanne Sager kunne forekomme og vistnok foresalde,